

3. „Подир сенките на облаците“ – парадигматика на дискурсивния сблъсък

3.1. Яворов и Яворов – поетът (1899-1904) и авторът (1907-1914)

*Да се докаже за един поет, че умее
действително да поправя, значи да се кон-
статира един от най-сигурните признаци
на истинска художествена дарба у него.*

д-р Кръстев

Както успяхме вече да установим дотук, литературната парадигма допуска в своето идеално пространство коригирани и редуцирани творчески лица или – „най-характерни“ автори функции⁴⁴. Избраната за мото мисъл на д-р Кръстев е извлечена от малко известен негов текст, но затова пък е твърде показателна за изискванията на парадигмата към художественото творчество, а също и за невинаги видимия процес на остойностяване на авторовите творби. Всъщност, изключим ли от „Стихотворения“ 1904 един-два нови текста, твърдението, че тази поетична книга на Яворов е почти идентична на „Стихотворения“ 1901, не би било пресилено. В статията си, която е скрита рецензия на „Стихотворения“ 1904, но същевременно и нещо повече от рецензия, д-р Кръстев максимално съсредоточава погледа си върху всевъзможните поправки в познатите, станали вече христоматийни, Яворови творби. Задълбоченото вникване в текстологичните промени не може да се обясни единствено с присъщия педантизъм на критика: появата на неговите наблюдения в „Периодическо списание“⁴⁵ е провокирана от далеч по-глобална презумпция. И ако до момента не е отбелязвано особеното значение на тази изява на д-р Кръстев, то се дължи до голяма степен на факта, че тя е предшествана от